

סיפורה של הפשיטה המשונה ביותר במלחמה

הבדיחה האחרונה מספרת על שר החוץ המצרי, מחמוד ריאד, שבכואבו לעצרת האו"ם הכריז כי מצרים עומדת לשלם גר אדם בטיל אל השמש, כדי להוכיח שלא רק האמריקאים מסוגלים לשלוח אדם לחלל. אבל איך יתקרב הטיל אל השמש? שאלו אותו, "הרי הוא ישרף ויחך".

"יש לנו טכסיס", השיב על כך ריאד. "אנחנו נתקרב אל השמש בלילה".

כאשר הודיעה מצרים ביום הראשון השבוע כי יחידות קומנדו שלה, מוטסות במסוקים, ערכו פשיטה על כוחות צה"ל בסיני, תקפו ריכוז גדול של צה"ל והציתו כלירכב רבים, אי אפשר היה להשתחרר מהרושם כי הבדיחה אודות הטיל אל השמש אינה כל כך דמיונית. בפשיטת השבוע מימין שו אותה המצרים במציאות.

היתה זו הפשיטה המגוחכת ביותר בתולדות המלחמה. מקורות מצריים טענו כי שני מסוקים מצריים הצליחו לחזור במוצאי שבת אל שטח סיני, למרחק 95 קילומטר מהתעלה. הם הגיעו עד לצומת מצפק, כמה בניגים וחורשת דקלים שהיו פעם

פצצות תבערה, נעשו ממכלים ממולאים בגומי וקרפ ואסומים בנייר עיתונים ישן. אפילו אם היו פצצות אלה מתפוצצות, ספק אם היו גורמות לנזק כלשהו, כי סביבן היה רק חול המידבר.

עבודה עצמית
חיילי צה"ל מציגים את הפצצות הפרימיטיביות שהטילו המסוקים המצריים, שאף אחת מהן לא התפוצצה. הפצצות, שנועדו להיות

שצה"ל יצטרך עתה למצוא לגביה תשובה נגדית. יותר חמורה מעצם החזירה היתה התגובה הישראלית. היו אלה בעיקר עתוני הערב שהגיבו כפי שמגיבים המצרים בעקבות פשיטות צה"ל. בעוד שדובר צה"ל הודיע כי שום יחידה של צה"ל לא הותקפה,

מיהרו עיתוני הערב והסיקו כי כל הפשיטה לא היתה אלא בדיה מצרית לצרכי תעמולה. הגדיל לעשות מעריב שי צא בכותרת גדולה: "מצרים בודה סיפור על פשיטה של כוח מוטס בסיני. המצרים יכלו להיאחו בכותרת זו ולהצביע על נסיון ישראלי לטשטש את תוצאות הפשיטה.

האמת היא שלא היה כל צורך להסתיר את הפשיטה. תוצאותיה יכלו להעיד יותר מכל עובדה אחרת על רמת הצבא המצרי ואיכותו.

הישראלים, שהתייחסו באדישות מובנת אל הפשיטה ולא התרגשו בגללה, יכלו ללמוד ממנה לקח נוסף: כיצד מגיבים המצרים כשמספרים להם שכוח צה"ל פשט באיזור מדברי בלב מצריים ופוצץ שם גשר או עמודי-חשמל.

בפשיטתם הנלעגת הזכירו המצרים את שוליות הקוסם המנסה לחקות את אמצעי הקוסם — במקרה זה צה"ל, מבלי שיהיו לו הידע והאמצעים לכך. אלא שאגדת שוליות הקוסם לימדה כבר שאסור לולול בשוליות. הם יכולים גם לגרום לצרות.

ריכ המייכרים

לזהות כליל ירח את המקום. לוא רצו, יכ' לו להטיל את מטענם.

התעלומה נשארה בעינה: מדוע לא עשו זאת?

ההסבר היחיד לכך הוא המצריים חששו להטיל את הפצצות במקום שיתגלו, דבר שהיה מסכן אותם באש ארטילריה. הם העדיפו לזרוק את הפצצות במקום שמם, שם לא היתה כל סכנה של התגלות.

שוליות הקוסם

צ'חוק, צ'חוק, אבל...

כמה אספקטים של הפשיטה לא היו מגוחכים כל כך. קודם כל עצם ההצלחה בחדירה האויבית הלילית, שנועדה לחקות את פשיטות צה"ל לעמק הנילוס — הצלחה

תחנת רכבת במסילת אל-עריש קנטרה שאינה קיימת יותר, שם הם ערכו התקפה על החולות. המסוקים הוריקו את כוורת הרקטות שלהם אל תוך החול וחילי הקומנדו המצריים שבתוך המסוקים, השליכו מתוכם אל החול מיכלים שנועדו להיות פצצות נאפלים.

כשהתברר, בעקבות ההודעה המצרית, כי אמנם היתה חדירה כזו, וחילי צה"ל הצליחו

מסוק רוסי
בשירות חיל-האוויר המצרי. לפי הודעת המצרים נעשתה הפשיטה בליל-שבת האחרון במסוקים מסוג זה, שהם בנוזל זדמה למסוק הגדול סופר-פרלון הצרפתי המצוי בשימוש של חיל-האוויר הישראלי.

חו במאמצים מרובים לאתר את המקום ל שם זרקו המצרים את פצצותיהם, הם לא ידעו אם לצחוק או לבכות. קשה היה למצוא הסבר הגיוני למה שעשו המצרים.

קודם כל הסתבר כי מיכלי הנאפלים שהשליכו המצרים

לא יכלו לריוץ סביבן היה רק חול. "עכשיו נצטרך ללכת כל הזמן עם קסדת פלדה", התלוצצו חיילי צה"ל בסיני, "עוד יכולה ליפול לנו חבית על הראש". "אף פעם לא הבנתי מה זאת הגנה מרחבית", אמר חייל אחר, "עכשיו אני יודע: זאת הגנה מחבית".

מה שהיה מור מכל הוא חדרו לא הרחק סבחת הברדיל. לא היתה להם כל בעיה

צליפה לחולות
חייל צה"ל מזהה בחול את עקבות פגיעתה של רקטה שנוחתה מתוך כוורת ממסוק מצרי. כל פגיעות הרקטות היו בחולות בשטח שומם ובלתי מיושב, זמן רב נדרש לאתר את מקום הפשיטה.